

tagt, som blev at stadfæste af Indenrigsministeriet, begrænde Antallet af disse Næringsadkomster. De Næringer, hvis Tal begrændsedes, vare: Værtshushold, Restauration og Konditori. Det var allerede et Skridt henimod en god Ordning. Jeg tror, at, dersom man havde været istand til at fortolke denne Bestemmelse paa den Maade, som vistnok ialtsald var Manges Mening, vilde man være naaet overmaade langt frem. Smidlertid har det crede Indenrigsministerium og ogsaa den nuværende høitærede Indenrigsminister forstaaet denne Lov paa den Maade, at Kommunalbestyrelserne og Byraadene ikke have haft fuld Frihed til at tage Bestemmelse, naar Omfanget af disse Næringer var begrændset. Medens der fra Byraadens Side var et naturligt Ønske om, naar Tallet var begrændset til en vis Grad, og der blev en Plads ledig blandt dette begrændsede Antal, at da Byraadene skulde vælge den mest Kvalificerede, har Ministeriet troet, at dette var i Uoverensstemmelse med den gjældende Næringslov, og har derfor fastholdt, at man ikke havde noget saadant Valg, men at Afdgangen til at blive Værtshusholder — jeg vil bruge dette Ord, for ikke at være for vidtløftig, men det indbefatter ogsaa de øvrige nævnte Næringer — skulde staa aaben for Enhver, saaledes at det, naar man kun kunde give een Plads bort, berøede paa, hvem der kom først. Der blev altsaa oprettet et Slags Kapløb, saasnart en Plads var ledig, og hvis man ikke ad den Vej kunde træffe en Afgjævelse, skulde der trækkes Lod, saa at Sagen altsaa forsaavidt i det andet Tilfælde blev gjort afhængig af et Lotterispil. Jeg tror, at der hos Alle, som have haft med denne Sag at gøre, og som ere komne til at forhandle om den og tænke over den, har været en almindelig Enighed om, at det var den alleruhelbigste Maade at besætte ledigblivene Værtshusholderpladser paa, enten at afgjøre det ved Lotterispil eller ved Kapløb, medens det derimod, naar det var overladt Kommunalbestyrelsen at vælge den mest Kvalificerede, idetmindste kunde antages, at det var lykkelig at bringe denne Sag ind paa en overmaade heldig Bane igjennem en saa ubetydelig Lovbestemmelse, som denne syntes at være. Der kunde da ikke blot fordres fra den vedkommende Borgmesters Side visse Garantier med Hensyn til den Paagjældendes Alder, moraliske Opførelse osv., men man kunde ogsaa stille andre Fordringer, særlig med Hensyn til, at han skulde have et passende Lokale, og i Henseende til den Maade, hvorpaa hele hans Bedrift skulde ordnes. Det har man imidlertid, som sagt, været afftaaret fra. Jeg nævner dette, fordi denne Lov, vi her behandle, gaar ud paa at give et yderligere Tillæg til denne Bestemmelse af 1873, og at det derfor er nødvendigt at have sin Opmærksomhed henvendt paa, hvorledes den ældre Bestemmelse er bleven forstaaet. Dette Lovforslag, som her foreligger, gaar nu ud paa, at man skal kunne

begrænde Gæstgiveriernes Antal paa samme Maade ved en Vedtagt, som man hidtil kun har kunnet begrænde Værtshushold, og det er, som vi se af de Lovens ledsagende Motiver, motiveret derved, at Høiesteret for et Par Aaeneder siden har affagt en Dom, hvorved det er blevet anset for tilladeligt for Gæstgivere at beværte indenbys Folk, idet man altsaa heraf udleder, at det ikke kan nytte, at man begrænder Værtshusholdernes Antal; thi saa tager man blot Borgerskab som Gæstgiver og beværter rask væk paa samme Maade, som om man var Værtshusholder. Det man vistnok erkjender, at Ministeriet har Ret i, at der heri ligger en Fare for, at man kan omgaa en Bestemmelse, paa hvis Overholdelse man, som sagt, maa sætte stor Pris, og at det altsaa maa være ønskeligt for Lovgivningsmagten, om den kan træffe forebyggende Midler i den Retning, thi ubetinget at forhindre Gæstgiverne i denne Konkurrence, vil ikke være let. Smidlertid skal jeg dog henlede Opmærksomheden paa, hvad der ogsaa i Motiverne omtales, at der er den Forskjel mellem Gæstgiver og Værtshusholder, at der kan forlanges betydelig højere Kjendelse for Adkomstens Enhver og ogsaa en højere aarlig Afgift af Gæstgiverne end af Værtshusholderne, og at der allerede deri indeholdes en Begrændsning i og for sig. Jeg er ogsaa tilbøjelig til at tro, at den bestaaende Lovgivning mulig kan medføre, at Politivirigheden kan stille særegne Fordringer til Gæstgiverierne, som den ikke kan stille til Værtshusholdere, saa at man kan forlange, at Gæstgiverierne skulle være indrettede paa at modtage Gæster til Natteophold. Jeg erkjender iøvrigt, at Lovgivningen herom er høist uklar, at man er nødsaget til at gaa tilbage til Bestemmelser fra 1695 for at finde Hjemmel herfor, og at dels disse Bestemmelser ere utydelige og det dels er tvivlsomt, om de omfatte alle Gæstgiverier. Jeg mener derfor, at man bør sætte Pris paa, at Regjeringen har haft sin Opmærksomhed henvendt paa dette Punkt. Smidlertid vil jeg dog tillade mig at gøre opmærksom paa, at der er en væsentlig Forskjel mellem Gæstgivere og Værtshusholdere, saa at det kan siges, at det ikke er uden Høie, at Loven af 1873 ikke har medtaget Gæstgiveri. Medens man nemlig vistnok vil være overmaade saa Betænkeligheder ved at begrænde Værtshusholdernes Antal, og man kan sige, at naar det er blevet stort, vil der slet ingen Skade være ved, at det efterhaanden, som Værtshusholderne dø bort eller forsvinde, begrændses, saa kan man derimod ingenlunde sige om Gæstgiverierne eller, som de jo i Reglen ogsaa kaldes, Hoteller, idetmindste de større af dem, at man der paa samme Maade kan sætte Antallet ved en bestemt Grændse. Det kan let tænkes, at der i en By maaste i Dieblirket findes et passende Antal Gæstgiverier; men derfor er det jo ikke sagt, at der om mange Aar, naar disse Folk dø bort, ikke